

ÉVKÖZI 12. VASÁRNAP

1-4 oldal

Olv.: Jób 38,1.8-11 – 2Kor 5,14-17 – Mk 4,35-41

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Szeretettel köszöntöm a testvéreket! Pár héttel ezelőtt a választások, a szavazás előtt kértük az Isten segítségét is, hogy jól válasszunk, jól szavazzunk. Most már eltelt egy kis idő, mindenki magába nézhet, helyesen választott-e, jól döntött-e. Ezen a mai szentmisén pedig szinte felszólít bennünket az Evangélium, hogy elgondolkodjunk arról, hogy a döntéseink, a választásaink valóban azt célozzák-e, hogy a válságok fölé emelkedjünk, a válságokból, a krízishelyzetekből kijussunk. Ma sajátos válaszokat kaphatunk arra, hogy mérlegre tegyük a döntésünket.

Szentbeszéd

Kedves testvérek! Az események egymás után jönnek az életünkben, és azt gondolom, hogy nagyon kevésszer vonjuk le a következtetéseket, és ennek az a vége, hogy az események szinte vakon mennek, mi pedig úgy gondoljuk, hogy formáljuk és alakítjuk az életünket. Csakhogy ahogy Pál apostolnak hallottuk a figyelmeztetését, nem e világi szempontok szerint értelmezi a cselekedeteket, hanem egy magasabb szempont figyelembevételével, vagyis szórul-szóra így hallottuk, nem emberi módon, hanem akár így is mondhatom, hogy Isten színe előtt, de úgy is, és ez a fontosabb: Istennel szövetségben és egymással közösségben.

De valamiképpen illik reflektálnunk az elmúlt hetek történéseire, mégpedig abból a szempontból, hogy mi ebben a világban élünk, mi, akik itt vagyunk, Magyarországon élünk. És Magyarország döntött a sorsáról, Magyarország választott és kifejezte, hogy milyen értékek határozzák meg a gondolkodásunkat és mitől várjuk a válságok megoldását. Mert ha őszinték vagyunk, akkor szinte napi vendég a világunkban a válság meg a krízis. Válságról válságra bukdácsolva járunk és mintha nem tudnánk a krízishelyzetből kikerülni.

Ez a mai vasárnap nagyon fontos eligazítást ad. Mert akkor, amikor ezek az apostolok bajba kerültek, akkor Jézus ugyan a kérésükre parancsolt a szélnek, a viharnek meg a tengernek, és az elcsendesedett, de valójában Jézus nem viharkezelő, Jézus nem is foglalkozik ezzel, hanem egy sajátos megjegyzést tesz: még mindig nem hisztek? Testvérek, még mindig a hit szempontjait félretéve hozunk döntéseket? Még mindig az üdvösség kérdése perifériára kerül az életünkben? Még mindig nem hiszünk? Ha a mai szentírási részeket hallgatjuk, akkor a Jób könyvből kiragadott rövidke rész is az istenfélő ember sirámairól szól, aki Isten akarata szerint él, de érdekes, a szenvedés nem kerüli el. És akkor ez az istenfélő ember Istenhez fordul: hát segíts! Az apostolok, akik viharba kerülnek. Ugyanezzel a helyzettel szembesülünk ebben a történetben is, hiszen ők az Úr kiválasztottjai. És nem törödsz azzal, hogy elveszünk? Hallottuk a választ. Testvérek, Jóbnak azt mondja a válasz: én ne tudnék segíteni neked, aki az eget és a földet teremtettem? Az apostoloknak adott válasz: még mindig nincs hitetek? Hát még mindig nem tudjátok, hogy én azért jöttem, hogy nektek életetek legyen? Még mindig nem értitek, hogy a megoldás az, hogy veletek vagyok?

Ezek a szempontok nagyon fontosak, kedves jó testvérek ahhoz, hogy egy-két fontos megállapítást tehessünk az életünkkel kapcsolatosan. Mert hát az élet drámai, ugye Németh László mondta ezt, sokszor emlegettem, hogy műfaját tekintve az emberi élet dráma. És miért drámai a mi emberi életünk? Azért, mert feltételhez kötött a mi emberi életünk, az emberhez méltó életünk, mégpedig a teremtő erőhöz kötött. A szeretet teremtő erő, ez a feltétele a mi

emberi életünknek, mert önmagunkkal tartozunk Istennek is, meg egymásnak is. És mivel tartozunk Istennek? A főparancsra gondoljunk: szeresd Uradat, Istenedet, szeresd embertársadat. Önmagunkkal tartozunk az Istennek, és ha az Istent szeretjük, akkor ez teremtető erő és hatalom. Ha a másik embert szeretjük, ez teremtető erő és hatalom. Ez az emberi életnek a lényege, e nélkül nincs emberi élet.

És akkor, amikor a mi válságainkra gondolunk, akkor bizony ebből a válságból az ember csak akkor kerülhet ki, ha ezzel a teremtető erővel rendelkezik, ha fölismerjük azt, hogy önmagunkkal tartozunk az Istennek, hogy önmagunkkal tartozunk egymásnak. Ezt nem lehet megúszni, vagy ez, vagy nincs emberi élet. Hiszen ez azt jelenti, ha szeretettel válaszolunk az Istennek, akkor Isten szövetségesei vagyunk, összetartozunk, a Teremtetővel tartozunk össze. Ha egymást szeretjük, akkor azt jelenti, hogy egymással összetartozunk, és ez teremtető erő, mert egymás életét tartjuk fenn. Tehát akkor, amikor mi félünk az élet megpróbáltatásaitól, akkor e fölé csak Istennel való kapcsolatunkban tudunk emelkedni és e fölé csak egymással való kapcsolatunkban tudunk emelkedni, másképp nem lehet.

Azért is mondtam előbb, hogy Jézus nem a viharral foglalkozik, hanem ebben a helyzetben is azt juttatja a tanítványok eszébe, hogy hát ez hitkérdés, ez összetartozásunk kérdése. A vihar az hatalmas tud lenni, csak kevésszer gondolunk, kedves jó testvérek, arra, hogy bár nap mint nap találkozunk természeti katasztrófákkal, ezek fölött nincs erőnk, nap mint nap találkozunk különböző életproblémákkal, a legtöbb fölött nincsen erőnk. Viszont a kérdés az, hogy teremtető kapcsolatunk van-e Istennel és teremtető kapcsolatunk van-e egymással, mert mindennek ez az alapja. Nem tudjuk legyőzni a legtöbb esetben a megpróbáltatások, a szenvedések, a gondok, a bajok kérdését. Egy ajánlata van Jézus Krisztusnak, az hogy összetartozunk Istennel és összetartozunk egymással, és minden egyes döntésünket ez kell vezesse és motiválja.

Nagyon érdekes, hogyha ebből a szemszögből nézzük például ezt a csónakos történetet. Jézus ott ül a csónakban, dehogyan ott ül, alszik, még párnát is tettek a feje alá az apostolok: menj el aludni, pihenj. Még akár pozitíve is értelmezhető ez, hiszen csak egyik partról a másikra kell átmenni, mi minden csínját-bínját tudjuk ennek a közlekedésnek, nyugodtan aludj, megoldjuk mi ezeket a kérdéseket. Csak ez illúzió, és akkor, amikor az ember az életéről gondolkodik, akkor a kérdés megoldása innen indul. Mert az élet drámai, és azért drámai, most megismétlem még egyszer, mert önmagunkkal tartozunk Istennek és egymásnak, és ez a legnagyobb kihívás, mert nem magunknak élünk. A szeretet azt jelenti, hogy az Isten elvárásainak felelünk meg, meg egymás elvárásainak felelünk meg. Nem mi döntjük el, hogy mi módon nyilatkozik meg ez a szeretetünk. Istennek van elvárása velünk szemben és a másik embernek van elvárása velünk szemben, és mindent ez dönt el.

Viszont amikor a drámai életből, mert nem egyszerű elvárásoknak megfelelni ebben az értelemben, ezért drámai, de akkor, amikor a drámából tragédia lesz, akkor ez ijesztő és félelmetes. És mi valójában tragikus világot teremtünk a magunk számára akkor, amikor úgy gondoljuk, hogy Isten csak aludjon, megoldjuk mi az életnek kérdéseit. A tragédia az emberi bűnnek az eláradása, és nagyon egyszerűen kell ezt nézni, mi itt szépen strigulázzuk a bűnöket, és természetesen ez mind azért történik, hogy hol tudjuk magunkat fölmenteni. Valójában a vihar, a pusztítással fölértő vihar, az a bűnnek elhatalmasodása, ami nagyon egyszerűen azt jelenti, és nem kell kitalálni, hogy miről van szó, egyszerűen arról van szó, hogy nem Istennek élünk és nem a másik embernek élünk, hanem önmagunknak.

Testvérek, ez a világ hullámozása, ez a világnak az áradása, ami elpusztíthat bennünket. És akkor, amikor döntéseket hozunk, akkor erről van szó, hogy mibe kapaszkodunk akkor, amikor egy olyan világban élünk, amikor egyre kevesebben vannak, akik szeretettel fordulnak

Isten felé, meg akarnak felelni Isten kihívásának. Egyre kevesebben vannak, akik szeretettel fordulnak a másik ember felé, mert a másik embernek van elvárása velünk kapcsolatosan. És ebben a helyzetben, ebben az esetben kell elgondolkodni azon, hogy hogy is állunk a hitünkkel, Isten-kapcsolatunkat illetően meg emberkapcsolatunkat illetően, mert mindegyiket a hitünkre hivatkozóan tudjuk kezelni, ha így tetszik. Mert a nagy fordulat, hogy a magának élő ember Istennek élő emberré lesz-e, a másik emberért élő ember lesz-e.

És ezt nem lehet kikerülni, egyszerűen hallgatunk erről, csak panaszkodunk és várjuk a mannát az égből, a megoldást, és közben ostobábbnál ostobább döntéseket hozunk. A legostobább döntések azok, hogy Istent elküldjük aludni, mi megoldjuk az életünk kérdéseit, aludjon. Egyszerűen a társadalomban nem adunk helyet Istennek. Gondoljunk csak az Európai Unió alaptörvényére, nincs helye az Istennek abban, nincs helye Európa keresztény örökségének, amire épült egész Európa. Egyszerűen úgy gondoljuk, hogy mi Isten nélkül meg tudjuk oldani az életünket és bizonyos értelemben egymás nélkül meg tudjuk oldani az életünket. Mert a drámai emberi életet nem vállaljuk, nem vállaljuk föl, hogy adósai vagyunk egymásnak, önmagunkkal tartozunk egymásnak.

Addig, amíg ezt a fordulatot nem vagyunk képesek elfogadni, magunkévá tenni és gyakorlatba ültetni, addig szavazhatunk, választhatunk, az égvilágon egy centit se jutottunk előbbre. Sajátos a mai világ, válságokról beszélünk, és minden válságnak a gyökere, alapja, hogy egyszerűen nincs helye Istennek a társadalomban, nincs helye Istennek a családban, nincs helye Istennek az iskolában, nincs helye Istennek a problémák megoldásában. Hát akkor emberi módon gondolkodunk, és az emberi módon gondolkodás azt jelenti, hogy magunknak élünk és ettől szenvedünk.

Ez a mai vasárnap pontosan erre szólít fel bennünket, hogy ezen a kérdésen elgondolkodjunk. Hiszen, hogy lehet élni emberhez méltó életet egy olyan világban, ahol elárad az Isten nélküli életnek az ereje? És ráadásul még ez a válság begyűrűzik az Egyház életébe is, válságban van az Egyház, válságban van a keresztények élete. Jézus nem a világ hitét kéri számon, a világnak, az Isten nélküli világnak nincs hite, az Isten nélküli világ emberi módon gondolkodik, a megváltatlan ember gondolkodása pedig azt jelenti, hogy nem érdekli se az Isten, se a másik ember. Jézus a mi hitünket kéri számon, hiszen Jézus azért lett emberré, hogy létrehozza azt az új közösséget, azoknak a közösségét, akik már nem maguknak élnek, hanem Istennek és a másik embernek. Ez az erkölcsi világ, ez az üdvözülteknek a világa, akár így is mondhatnám, az egyszerű emberek ezt úgy mondják, ez a mennyország. Igen, ez a mennyország a Földön, hogy az emberek egymásért élnek. Erre az ember csak élő hittel képes, maga erejéből igazából egyikünk sem. És ez az „élő hittel” azt jelenti, hogy az embernek cselekedetei vannak, hiszen a hit cselekedetek nélkül halott.

Ma a világban emberek hitre hivatkozásával találkozunk, mindenki hisz, mindenki hisz Istenben, csak hogy ez a hit emberi közösségekben élő, emberi közösségek nélkül nincs hit. A hit nem magánügy, a hit nem azt jelenti, hogy igen, énnekem van valami istenképem, ezek ilyen magán istenképek, mindenki gyárt magának egy olyan istent, aki neki pont megfelelő. Nem, a hit azt jelenti, hogy élő közösségek vannak, testvérek, a válság ezt jelenti, hogy ezek az élő közösségek egyszerűen megszűntek. Vannak cinkos összekacsintások, de hívő közösségek, egymásért élő közösségek?

Az elmúlt héten Kanadában jártam, a kanadai Magyar Máltai Szeretetszolgálat elnöke halt meg és őt temettem, és közben egy hosszú utat is tettem Észak-Kanadában, Ontario államban jártam, ahol fél napot autóztunk úgy, hogy nem láttam például templomot. És ami meglepő volt a számomra, ők ott sajátosan fejezik ki a megoldást: pontosan a közösségeket hiányolják.

Egyébként egyetlen templomot láttam egy fél nap utazás során, jaj, álljunk meg! Hát baptista szeretetszolgálat imaháza volt rá kiírva. És az Ontario állambeli vezető azért szeretett volna találkozni velem, hogy milyen ajánlata van például a Magyar Máltai Szeretetszolgálatnak a közösségteremtés szempontjából. Ott már nem Isten, meg emberi hit a hivatkozási alap, hanem hogy lehet közösséget teremteni, mert közösség nélkül nem tud élni az ember. És ezért drámai az élet, mert vagy eljutunk idáig, hogy egymásért élünk, egymással összetartozásban, áldozatokban, lemondásban, bánatban, örömben – hát ez a megoldás. Nem pedig azok a katasztrófák, amikkel nap mint nap találkozunk, és az a fajta társadalmi viszonyulás, amivel szembesülünk nap mint nap. Nincs megoldás, csak egy van, hogy vagy egymásért élünk, vagy magunk maradtunk, márpedig ez nem emberi élet.

Ma Jézus szólít meg minket, a hitünkre hivatkozik, a cselekvő hitünkre. Testvérek, nincs kereszténység üres templomokkal, nincs. Hiába mondja akárki, hogy ő hisz, nem igaz, önámítás. Csak annak van hite, aki belekapcsolódik abba az áramlatba, amit mi megváltásnak nevezünk, ahol az emberek együtt, egymásért élik a mindennapjaikat. E nélkül nincs hívő emberi élet, emberi élet sem. Jézus azt mondta, hogy én veletek maradok minden nap a világ végezetéig. Ez igaz, hát akkor hol van Jézus? Egyszerűen kiűztük ezt a Jézust, aki velünk akar maradni, nincs rá szükségünk. Csakhogy ma úgy tűnik, hogy eltemet a hullám.

A továbbélés lehetősége és az emberhez méltó élet lehetősége: igen az Istennek és igen egymásnak. Nem kell ezt cifrázni, nem kell ezen rágódni, ezek egyszerű tények, ezek áldozatkészséget kívánnak az embertől, alkalmazkodást kívánnak az embertől, egymás örömét kívánják az embernek. Ha ez sikerül, akkor van feltámadás. Az üdvösség az egymásért élet, a mennyország – az egyszerű ember ezt mondja: a földi mennyország – az egymásért való élet.

Isten segítsen bennünket, hogy méltóképpen zárjuk le magunkban mindazt, ami történt a választások során, mert Isten nélküli világot építünk és a választásaink is egyszerűen erről szólnak. Tételtévesztés, hagyjuk az egészet. A jézusi válasz a megoldás!

+ *A M E N* +

Imaszándék a Miatyánkhoz

Testvérek, kérjük ebben az imádságban az Isten segítségét, hiszen a drámai életünk, az, hogy önmagunkat tudjuk egymásnak adni nem egyszerű. De ez tragédiába fordult, mert az emberiség életében elhatalmasodott a magunknak valóság és elszigetelődtünk egymástól. Találjunk vissza a mi életutunkra. Drámai, mert nem egyszerű elajándékozni az életünket, de nincs más út, ez a megváltás útja. Imádkozzunk!

Mi Atyánk...

Szentmise befejezése

Kedves testvérek! Holnap Keresztelő Szent János születésnapja van, egy nagyon nagy ünnep, és mindenképpen jó lenne, ha minél többen az ő példájára odafigyelve ünnepelnénk. Ezért holnap lehetőség lesz délután 5 órakor itt ebben a templomban Keresztelő Szent János tiszteletére a szentmisén részt vennünk. És ezen a héten lesz egy másik nagyon nagy ünnep, szombaton Szent Péter és Szent Pál apostolok ünnepe, az Egyház alapjai, oszlopai. Reggel fél 9 órakor, szombati napról lévén szó, lesz szentmise itt a templomunkban. Azért nem délután, mert az már a következő vasárnapnak az üzenetét hordozza, úgyhogy csak napközben lehet ezt a hitünket kifejezni és köszönetünket Szent Péternek meg Szent Pálnak, akik az Egyház kiterjesztésében az egész világra hatalmas áldozatokat hoztak, meg életüket is odaadták érte.

+ *Á L D Á S* +